

[Statsministeren.]

at den nuværende regering i retning af samarbejdsvilkår med de demokratiske partier må få samme vilkår som den regering, det ærede medlem tidligere ledede. Jeg tror ikke på, og det tror jeg socialdemokratiets vælgere landet over vil forstå, at vi som mindretalsregering har nogen som helst mulighed for at føre det, det ærede medlem kalder socialistisk, at forstå som principiel socialistisk politik. Regeringen — og jeg tror, det gælder den socialdemokratiske rigsdagsgruppe og vælgerne landet over — er klar over, hvad vilkårene for en mindretalsregering er, og de taler, jeg har holdt her på regeringens vegne, først og fremmest programtalen og mit indlæg i går, indeholder en utvetydig tilkendegivelse af, at dette for os er samarbejdets vilkår.

Det ærede medlem fortsatte i denne forbindelse med en bemærkning om, at han ville fraråde regeringen at rejse strid angående jordfordelingen. Om dette vil jeg sige, at vi ikke agter at rejse strid, men jeg håber, det ærede medlem er indforstået med, at det at fremsætte et lovforslag om jordspørgsmålet som antydnet i programtalen efter disse principper ikke er en bevidst stridig holdning fra regeringens side. En mindretalsregering må vel have ret til, når det ikke sker på udfordrende måde, til grund for sine lovforslags udarbejdelse at lægge det principielle syn, som behersker den, og derefter må forhandlingerne i salen afgøre, hvad det er muligt at gennemføre. Jeg kan ikke tro, at synspunkter, formuleret, tror jeg, i streng overensstemmelse med, hvad der faktisk har parlamentarisk flertal i denne sal, skulle kunne opfattes som værende bevidst udfordrende.

Til de bemærkninger, det ærede medlem gjorde angående stationeringen, vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at både den afgæede regering og den nuværende regering må samarbejde med de øvrige demokratiske partier her i salen på det udenrigspolitiske område.

Så sagde det ærede medlem, jeg forstod med en vis brod mod mig, at det bør altid tilkomme regeringen at tage standpunkt på Danmarks vegne. Det er jeg enig med det ærede medlem om. Nu ved jeg godt, at man så drejer det og siger: når du talte om det, som du gjorde på den socialdemokratiske kongres, tog du dermed stilling på Danmarks

vegne. Denne tale er efter min mening urigtig. Idet jeg henviser til den redegørelse, jeg gav i går om disse tings forløb fra mødet i statsministeriet den 1. juni til socialdemokratiets kongres i slutningen af juni, idet jeg fastholder, at der ikke blev afholdt noget møde i det udenrigspolitiske nævn fra 15. maj frem til socialdemokratiets kongres, må jeg understrege, at det — som jeg tror jeg udtrykte mig i går — var min selvfølgelig ret og naturlige pligt på socialdemokratiets kongres, hvor der skulle tages stilling til disse spørgsmål, at tale, som jeg gjorde. Jeg forstod da også det reelle indhold af det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelse om denne sag på den måde, at han hermed på venstres vegne har taget den nuværende regerings stillingtagen til dette problem til efterretning.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller beskæftigede sig med samme problem og stillede mig det spørgsmål, om der var grund til at tænke højt i stationeringssagen. Jeg skal besvare det spørgsmål med at henvise til, hvad jeg lige har sagt til det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde videre — og det var jeg ked af — at socialdemokratiets stillingtagen har skadet Danmark og rejst tvivl om Danmarks stilling i udlandet. Jeg vil gerne til den udtalelse have lov til at sige, at hvis det er tilfældet, beklager jeg det. Jeg beklager i særdeleshed, at det så skyldes ganske bestemte presseorganer her i landet, som på urimelig måde og på usaglig måde kommenterede socialdemokratiets motiver til at tage den stilling, vi gjorde på vor kongres.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde videre, at efter hans opfattelse sad den tidligere regering fra den 1. juni frem til den 22. september på normale parlamentariske vilkår. Når det stilles op på den måde, kan jeg ikke direkte modsige det ærede medlem. Det er det ærede medlems og den tidligere regerings opfattelse, og det er vist uimodsigeligt. Lige så uimodsigeligt er det, at på mødet, der fandt sted i statsministeriet den 1. juni, erklærede både den tidligere statsminister og den tidligere udenrigsminister, at der efter deres faste overbevisning ikke i sommerens løb ville komme til at foreligge militære eller udenrigspolitiske problemer, om hvilke der ville kunne blive strid. Læg